

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Пазарджик, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Десислава Анг. Ралинова

при участието на секретаря К Т. К
като разглежда докладваното от Десислава Анг. Ралинова Търговско дело № 20225200900037 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.500 ал.1 т.1 от КЗ и по чл.86 от ЗЗД.

Постъпила е искова молба от ЗД „БУЛ ИНС“ АД, с ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление град София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, чрез пълномощника им адвокат М. И. Г. на същият адрес, **срещу** Г. А. Д. с ЕГН ***** и адрес , по реда на чл.500 ал.1 т.1 от КЗ, за сумата от **30 000 лева**, частичен иск от сумата 390 969.82 лева.

Изложени са обстоятелства, че на на пътя между с.С и с.И, обл. П е настъпило ПТП между л.а. с рег. №, управляван от ответника Г. А. Д. и спрелият на пътното платно велосипедист С И С, в резултат на което последният е блъснат и е починал на място. По повод на описания пътен инцидент било водено н.о.х.д. №/2018г. по описа на ОС-П, приключило с постановена от съда присъда №, с която подсъдимия Д. бил признат за виновен за това, че в пияно състояние (с концентрация на алкохол в кръвта си 1,56 на хиляда) е нарушил правилата за движение по чл.20, ал.2 от ЗДвП, при което причинил по непредпазливост смъртта на С И С. Налице бил квалифициращ признак на деянието, отчетен от наказателния съд, а именно то било извършено в пияно състояние с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5. Присъдата била влязла в законна сила на 27.11.2019 година.

По отношение на управлявания от ответника л.а. с рег. № към датата на ПТП била налице действаща застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективизирана в полица № 02118002440805, със срока на валидност от 18.08.2018г. до 17.08.2019г., издадена от ЗД „БУЛ ИНС“ АД.

Изложени са обстоятелства, че пострадалите лица и наследници по закон

на починалото дете, неговите родители - И С С и С Н Д-С били образували срещу дружеството преки осъдителни иски за обезщетяване на понесените от тях неимуществени вреди, настъпили при застрахователното събитие. В резултат на това било постановено Решение № 260039/11.03.2021г. по т.д. №39/2020г. по описа на Окръжен съд - Пазарджик, частично отменено с Решение № 143/21.10.2021г. по в.т.д. №371/2021г. на Апелативен съд - Пловдив, с което окончателно били определени и присъдени обезщетения в размер на по 150 000 лева за всеки от родителите, ведно със законната лихва от 06.12.2019г. до пълното изплащане.

Ищецът твърди, че като трето лице помагач в това производство по т.д.39/20г. бил участвал и ответника Д., като на основание чл.223 ГПК бил възникнал установителен ефект в отношенията на третото лице и насрещната страна по всички факти, предмет на производството по т.д.№39/2020г. по описа на Окръжен съд - Пазарджик.

Сочи се също, че пострадалите били се снабдили с изпълнителни листа, в резултата на което били образувани следните изпълнителни дела:изп. дело № 20219240400907 по описа на ЧСИ Г К, рег. № от КЧСИ с общ размер на дълга 66 090.14 лева, представляващи главница, лихви и разноски;

изп. дело № 20219240400908 по описа на ЧСИ Г К, с общ размер на дълга 129 418.77 лева, представляващ главница, лихви и разноски;

изп. дело № 20219240400909 по описа на ЧСИ Г К, с общ размер на дълга 66 042.14 лева, представляващи главница, лихви и разноски;

изп. дело № 20219240400910 по описа на ЧСИ Г К, рег. № 924 от КЧСИ с общ размер на дълга 129 418.77 лева, представляващи главница, лихви и разноски и ищцовото дружеството ни е претърпяло принудително изпълнение като е заплатило в цялост в полза на вискателите сумата от 390969.82 лева, която сме посочили като искова сума.

Твърди се, че с извършеното плащане на двете застрахователни обезщетения от ЗД „БУЛ ИНС“ АД в полза на увредените лица И С С и С Н Д- С, ищецът бил встъпил в правата на удовлетворените кредитори (увредени лица) срещу прекия причинител на вредите и имал право да получи от виновния водач по обратен ред платеното застрахователно обезщетение заедно с платените лихви и разноски доколкото било налице регресно основание по чл.500, ал.1, т.1 от КЗ, а именно при настъпването на пътнотранспортното произшествие е извършил нарушение по Закона за движението по пътищата, като е управлявал моторното превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма.

Във връзка, с изложеното се моли съда да постанови съдебно решение, с което да се осъди ответникът Г. А. Д. с ЕГН*****, на основание чл.500 ал.1 т.1 от КЗ, да заплати на ЗД „БУЛ ИНС“ АД, сумата от **30 000 лева**, представляваща част от регресно вземане от общо 390 969.82 лева, дължимо във връзка със заплатени застрахователни обезщетения по повод застрахователно събитие от 30.08.2018г., представляващо покрит риск по полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите №02118002440805, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба - 2.03.2022 година до окончателното изплащане.

Претендират се разноски.

В срока по чл.367 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, който оспорва иска и сочи, че ищцовото дружество незаконосъобразно и по свой избор е допринесло за заплащане на сумите предмет на иска.Сочи се, че законодателят е предвидил след отпращане на претенцията, в тримесечен

срок, застрахователят да предложи едно приемливо и справедливо за двете страни обезщетение, а с неизпълнението на това ищецът сам се бил поставил в неблагоприятното положение на длъжник. Това било довело до увеличаване на размерите на дължимите суми, съдебни разноски, такси за принудително изпълнение, както и лихви за забава.

Оспорва се механизма на настъпилото ПТП, като са изложени подробни твърдения. Прави се възражение за съпричиняване, като са изложени факти, че пострадалият е бил спрял велосипедът си на лентата за движение, като със задната гума застъпвал платното за движение в което се движел ответника, а предната част била в затревената част на банкета. Освен, че бил спрял неправилно, той стоял и на седалката и това допринесло за тежкия удар.

Прави се възражение по отношение на вземането за лихви, като се твърди, че са погасени по давност с краткия 3- годишен давностен срок.

Моли се да бъде отхвърлен иска и да му бъдат присъдени сторените разноски.

В срока по чл.372 от ГПК, не е постъпила допълнителна искова молба.

В проведеното съдебно заседание страните поддържат становищата и възраженията си.

Окръжният съд, като се запозна с твърденията и исканията, изложени в исковата молба, писменият отговор и доразвити в хода на производството, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, при съблюдаване на разпоредбата **на чл.235 ал.2 от ГПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:**

По допустимостта:

Съобразно нормата на чл.500 ал.1 т.1 от КЗ – „Освен в случаите по чл.433, т.1 застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач:

1. при настъпването на пътнотранспортното произшествие е извършил нарушение по Закона за движението по пътищата, като е управлявал моторното превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма или под въздействието на наркотици или други упойващи вещества или е отказал да се подложи, или виновно се е отклонил от проверка за алкохол, наркотици или други

упойващи вещества.

При регресното право уредено в чл.500 от КЗ, застрахователят придобива с плащането на застрахователното обезщетение, регресно право за връщането му срещу самия деликвент, който е увредил третото лице, на което пък застрахователят дължи обезщетението пряко. Правото на застрахователя да иска от третото лице, причинило вредата, сумата, която е платил на застрахования, е регресно право, а встъпването във всички права, които има застрахованият, е суброгационно право.

Регресната отговорност от своя страна предполага виновно поведение и причинна връзка между него и настъпилите щети. В този смисъл регресната отговорност намира израз в елементите на сложния фактически състав на неправомерното увреждане по смисъла на чл.45 от ЗЗД, а именно: следва да е причинена вреда, тази вреда да е резултат от виновно противоправното поведение на ответника, следва да е налице и причинна връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди.

Първият елемент от посочения сложен фактически състав е установен с оглед разпоредбата на чл.300 от ГПК.

От представената присъда № по н.о.х.д. №/2018г. по описа на ОС-П, се установява, че ответника Г. А. Д. е признат за виновен в това, че на , при управление на МПС – лек автомобил с рег.№, по общински път, свързващ селата С и с.И, в посока на с.И в пияно състояние, с концентрация на алкохол в кръвта -1.56 на хиляда, установено по надлежния ред чрез Съдебно-химическа/токсикологична/ експертиза е нарушил правилата за движение по чл.20 ал.2 от ЗДвП –избирайки скорост на движение от 65 км./ч. не се е съобразил с конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие, при което по непредпазливост е причинил смъртта на С И С с ЕГН *****, бивш жител на с.И, обл. П, поради което и на основание чл. 343, ал.3, предл. 1-во, б.“б“ във връзка с ал. 1, б.“в“ във връзка чл. 342, ал.1 от НК, във вр. с чл. 373, ал. 2 от НПК, във вр. с чл. 54 от НК, във вр. с чл. 58а, ал. 1 от НК, във вр. с чл. 36 от НК е осъден с наказание от четири години и десет месеца „лишаване от свобода“.

По отношение размера на вредите, с които е обезщетил ищеца родителите на С И С и направените възражения за съпричиняване има произнасяне на Окръжен съд гр.Пазарджик и на Апелативен съд гр.Пловдив.

Следва да се отбележи, че в настоящето производство фактическите констатации относно възникването на деликта, вината, причинната връзка, вредите на пострадалите и най-вече размера на обезщетението, важи задължителната сила на мотивите на съдебния акт, предвид качеството на ищеца и ответника на подпомагаща и подпомагана страна, в производството по т.д. №39/2020г. на ПОС/постановеното решение №260039/11.03.2021г./ и решение №143/21.10.2021г. по в.т.д. 371/21г. на Апелативен съд гр.Пловдив и на основание **чл.223 ал.2 от ГПК**. Това е видно от постановените решения, в диспозитива на които е изписано, че решението е постановено, при участието на Г. А. Д., като трето лице помагач на страната на ответника ЗД „БУЛ ИНС“ АД.

След като първоинстанционното решение е било изменено, за всеки от наследниците на починалият С И С с ЕГН *****, е било присъдено обезщетение в размер на по 150 000 лева за И С С с ЕГН ***** и С Н Д-С с ЕГН *****.

По делото е допусната СИЕ и депозираното заключение не е оспорено от страните. От експертизата се установява, че ищцовото дружество ЗД „БУЛ ИНС“ АД изцяло е погасило задълженията си по образуваните изпълнителни дела с преводи по специалната сметка на ЧСИ Г К, като общият размер на главници, лихви и такси е 394 502.37 лева. Или според заключителната част на всеки от двамата наследници е било изплатено обезщетение от по 150 000 лева, законни лихви от датата на деликта до плащането -31 349.64 лева за всеки един от ищите и по 8454.48 лева за присъдени адв.хonorари и по общо образуваните четири изпълнителни дела –са събрани такси по ТТКЗЧСИ в размер на 22 917.84 лева.

В настоящето производство, безспорно се установи, че ищецът е изплатил сумата след образуване на изпълнителните дела.

Както е прието редица решения на ВКС и решение по т.д. № 768/2010 г. на ВКС, II т.о., задължението на застрахователя да обезщети третото лице за нанесените му вреди и регресното му право срещу делинквента възникват по силата на закона и са в корелативна връзка.

Регресното притезание е изискуемо от момента на плащането на застрахователното обезщетение на третото увредено лице и с оглед по-горе изложените изводи следва главния частичен иск иск за сумата от 30 000 лева

да бъде уважен изцяло, тъй като заплатеният размер от застрахователя на присъдените обезщетения е значително по висок.

Обезщетението в размер на 30 000 лева претендирана главница се дължи, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда- 2.03.2022 година.

Тъй като ищеца в настоящото производство не е конкретизирал сумата от 30 000 лева включва ли част от главниците и лихвите или съдържа в себе си само лихви, съдът счита, че следва да изложи изводи и за дължимостта на законната лихва.

Относно обхвата на паричното вземане на застрахователя при реализиране на неговото регресно право срещу застрахования в хипотезата на чл.274, от КЗ/отм./ и по арг. от чл.227, т.2 КЗ/ отм./, сега чл.500 от КЗ е формирана непротиворечива практика на ВКС - решение по т.д. № 705/2009 г., II т.о., решение по т.д. № 244/2010 г. на ВКС, I т.о. Възприетото становище в посочените съдебни актове на ВКС е в смисъл, че застрахователят има право на регрес срещу застрахования и **за платените лихви за забава**, считано от настъпване на застрахователното събитие до датата на съобщаване на обстоятелствата по чл.224, ал.1 КЗ; правото на вземане на застрахователя възниква от момента на извършеното от него плащане на пострадалото лице; последица от неизпълнение на задължението на застрахования за уведомяване на застрахователя за обстоятелства, водещи до възникване на гражданска отговорност, е именно възможността застрахователят, с право на регрес, да претендира от застрахования заплатените от него лихви за забава.

При този изход на делото на основание чл.78 ал.1 от ГПК на ищеца се дължат разноски които съобразно молба с вх.№6750/10.10.2022г., /в която се съдържа списък за разноски в размер на 1450 лева, в т.ч. 1200 лева - заплатена държавна такса и 250 лева депозит за ССчЕ/ са в размер на 1450 лева, за които следва ответникът да бъде осъден да ги заплати.

Воден от горното и на основание чл.235 и чл.236 от ГПК
Пазарджишкият Окръжен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Г. А. Д. с ЕГН ***** и адрес , да заплати на ЗД „БУЛ ИНС" АД, с ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление град София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, чрез пълномощника им адвокат М. И. Г., на основание чл.500 ал.1 т.1 от КЗ, сумата в размер от **30 000 лева- главница** представляваща **част от изплатени** обезщетения главници, лихви и разноси в общ размер на 390 969.82 лева на Иван Стоянов Стоянов с ЕГН ***** и С Н Д-С с ЕГН *****, като наследниците на С И С с ЕГН *****, починал при ПТП на ,съгласно присъда №. по н.о.х.д. №/2018г. по описа на ОС-Пазарджик и постановените решения по т.д.№39/2020г. на ПОС/постановеното решение №260039/11.03.2021г./ и решение №143/21.10.2021г. по в.т.д.371/21г. на Апелативен съд гр.Пловдив, ведно със законната лихва върху главницата от 30 000 лева от датата на депозиране на исковата молба – 02.03.2022 година, до окончателното изплащане и разноси в настоящото производство в размер на **1450 лева**.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Апелативен съд гр.Пловдив.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____